

מיכתבים

לא נורא

על כמות הקאלוריות בסופגניה מצויה (מי שרוצה בדיאטה, שיחיה לו חג אחר!), "מה הם אומרים", העולם הזה 16.12.87.

אם למחברת ספרייהבישול שרואינה, לכבוד חנוכה, לא היתה תשובה לכמות הקאלוריות בסופגניה, לי יש: 150 קאלוריות. אבל זה לא נורא. זה קצת יותר מאשר בכננה (130 קאלוריות), בדיוק כמו בספל פרסם כל דבר, פחות מאשר בהמבורגר של ממש (300 קאלוריות). רות דביר, תל-אביב.

תזכורת מן ההיסטוריה

על יעילותן של אבנים («המרי ב' בשטחים», העולם הזה 16.12.87). למי שאינו מכיר את ההיסטוריה — גם בעזרת אבנים אפשר לנצח.

קווא יקי.

השבוע עצרה המישטרה חשוד ברצח הפמול בסופרמרקט הירושלמי. החשוד הוא יהודי, עובד לשעבר בסופרמרקט. מעצר החשוד אינו מעיד על אשמתו, ואין להסיק מכך מסקנות לגבי האיש. אך הוא מוכיח, לכל הפחות, מהו כיוון החקירה. אין לו שמץ של קשר עם רקע לאומי כלשהו. בעניין זה התנהל ויכוח בין העולם הזה ובין מישטרת-ירושלים.

«לאומני או פלילי»

עני כהן מיכתבו של הרובר. רומני שהוא מחטיא את המטרה.

אין לנו כל ויכוח עם רפי לוי. הרברים אכן היו כפי שתוארו במיכתבו, ובפגישה הידיריתית של היתה לו עם כתבנו אמר את הרברים כפי שציינו. אולם מה שנאמר שביחה בין דובר וכתב, בהדרייהררים, אינו חשוב כמו מה שנאמר בהתייחסויות פומביות בכלי-התיקשות.

מיד עם היוודע דבר-הרצה, פורסמו בשם המישטרה ברוב כלי-התיקשות גירסות, שקבעו כי הרצה בוצע על רקע פלילי. או על רקע לאומני, והמישטרה חוקרת את כל האפשרויות. עצם הזכרת האפשרות של «רקע לאומני», שלא היה לה שמץ של תימוכין ושנגדה את ההגיון, היתה הרתי-אסון. מובן, שאחרי רצה כזה, הרחוקות משתלהבות בנקל. במצב השורר בארץ בכלל, ובירושלים בפרט, הרי עצם העלאת האפשרות שיש לרצה כה אכזרי «רקע לאומני» די בה כדי לפוצץ תחית של אבקי-שריפה. ואכן, מיד לאחר מכן נערכה בירושלים הפגנה מטעם הימין הקיצוני, שדרשה עונש-מוות ל«מחבלים», ובהל' וויית הקורבנות הושמעו קריאות רמות נגד העי רבים, ונזכות מאיר כהנא.

שמעתי כמו אוזניי ראיון עם מפקד מישטרת-ירושלים, תתיניצב יוסף יהודאי, בתוכנית ערב חדש. המראיינת, אילנה ריין, שאלה את המפקד אם אכן מצביעה שיטת-הרצה על «רקע לאומני». השאלה נבעה, כמוכנ, מן הפירסומים שהיו לפני כן בעיתונות מפי המישטרה. יהודאי לא יצא נגד גירסה זו בו במקום ובתוקף, אלא הגיח לרושם להיווצר שאכן תיתכן אפשרות כזאת, בין שאר האפשרויות.

על כך יצא זעמנו. היה ברור לנו שכל פסוק כזה מרעיל בארות ועלול לגרום להתפוצצות נוראה, רצח-לשני-נפגס, ומה-לא.

לצערי אין זו הפעם הראשונה שבה נוקטת מישטרת-ירושלים לשון זו, כאשר אין שמץ של ראייה המצביעה על כיוון לאומי. הנוסחה היא «המישטרה חוקרת אם יש לפשע מגיע לאומני או פלילי...»

כל התבטאות כזאת שופכת שמן על מדורה מסוכנת.

רק"ח ו«העולם הזה»

במשך השנים פירסם העולם הזה כתבות רבות על רק"ח, שבהן נמתחה ביקורת על דרכה של מיפלה זו.

העולם הזה לא התכוון מעולם לפקפק ביושר רם האיש של ראשי רק"ח, הרבקים בדיעותיהם. הביקורת היתה על דיעות אלה, ולא על התנהגותם תם האישית של המנהיגים.

אם במיקרים מסוימים נוצר הרושם אחר, מצד טער העולם הזה על ריושם זה, שלא היה מכוון.

אחרי הרצה פירסם העולם הזה כתבה מפורטת על המיקרה, פרי חקירתו של חברי-המערכת יוסי עין-דור. החקירה הוכיחה בעליל שלא יכול להיות לפשע זה שום קשר עם מניעים לאומיים, וכי קרוב-לודאי שהרצה הוא איש המכיר היטב את המקום וסירייה-העבודה בו (העולם הזה 2.12.87).

מפקד יהודאי רקע לאומני

רת-ירושלים, שהוכיחה מיד אחרי הרצה את האפשרות שהוא בוצע על רקע «לאומני».

על כך הגיב רפי לוי, דובר מותדהדררום וירושלים, במיכתב חריף.

וזה לשונו:

מיד לאחר הרצה ביקש ממני הכתב להיפגש עימי, על-מנת לקבל פרטים על הרצה הפמול. אני נענית מיד ונפגשתי עם הכתב במישטרה, כשניתן בהחלט להגדיר את המיפגש כמיפגש היכרות נעים ביותר.

במהלך השיחה נשאלתי רבות על הרצה, ולכל השאלות ענית כרצון ובמגמה למסור דברים אמניים עד כמה שידוע לי. ואכן, מסרתי לכתב את גירסת המישטרה בהקשר למניע אפשרי, כפי שמסרתי לכל כלי-התיקשות בארץ ובעולם.

במהלך שיחתנו הדגשתי לפני הכתב שהרקע והמניע לרצה לא ידוע עדיין, והמישטרה חוקרת בכל כיוון אפשרי — כשניתנת עדיפות לחקירה בנושא פלילי למטרת-ישור, והוספתי שככל שעור בר הזמן מתחזקת הדיעה שמדובר ברצה על רקע

ולפיכך, כמוכנ, גם לא מכרו כל שטח-קרקע בארצות-הברית.

רפאל דינרי, עורך-דין, תל-אביב

עיתונאים בלילה-הגלשנים

על היחס לתיקשות («בלי עיתון-נאים», העולם הזה 2.12.87).

כתבתם כאילו בלילה-הגלשנים לא ניתן לעייתונאים להגיע לשטח ולסקר את האירוע.

המציאות היתה אחרת: לעיתונאים ניתנה כל העורה האפשרית והסיקור היה בהתאם. חיים בר, קרייה-שמונה

מה שנכון. נכון

על מה שהעלה קורא, אחרי שצפה בטלוויזיה.

ציפורייה-הפלא מביסות את האתיופים בעזרת האל והאבנים

ראיתי בטלוויזיה, בערב שבת, אש-מיספרים, שעשה גימטריה אחר גימטריה.

ואו שאלתי את עצמי: העולם הזה? (174) וגם ענית: זהב וק" (174). יגאל הסון, ירושלים

כתובת המערכת

קוראים המבקשים לכתוב למערכת העולם הזה מתבקשים לדייק בכתובת המערכת: רחוב גורדון 3, תל-אביב, מיקוד — 63458.

בשעת הצורך ניתן גם לפנות בתי-לפון — 232262 (03), בפקסי-מיליה — 972-3-245242. מנוי 2009, ובטלסקס — RMYM IL 341667.

רגע

של עברית

התופעה של שגרים זרים בישראל המשתלטים היטב על הלשון העברית, כפי שעשו לאחרונה שגרי ארצות-הברית, תומאס פיקרינג ושגרי גרמניה, וילהלם האס, איננה חדשה. כבר בגיליון העולם הזה שהופיע השבוע לפני 25 שנה דווח מפי עיתונאית-צמרת על מה שקורה לה בעת שהיא נפגשת עם שגרי זר מסויים (היה זה פייר זילבר הצרפתי, ששלט בלשון העברית שליטה מושלמת).

● **אנו מדברים בינינו אנגלית, מפני שצרפתית אינני יודעת ובעברית הוא תיכר מתקן אותי!**

עובדה: במוסיון טופקאפי האגדתי באיסטנבול מצוי ציור פרימיטיבי מהמאה ה-16 (ראה ג'ולפון), המתאר כיצד הובסו צבאות האתיופים הנוצריים באחת המלחמות שבהן ניסו את כוחם כחצייהא ערב.

הערבים, שהיו במצב קשה, פנו לעזרת האל וזה שלח להם להקות ציפורייה-פלא שהטילו על הפרשים האתיופיים אבנים מן השמיים והתוצאה היתה מנוסת-כהלה של האתיופים.

מיכאל מן, תל-אביב

עיתונאי בלי שוויץ

על טיבו של עיתון יהודי בקליפורניה («מיכתבים», העולם הזה 16.12.87).

לכל מי שמתעניין בעיתונות יהודית ידוע שמו של פילו ג'קובי ולא רק כקלע מצטיין.

השבועון שהוא הוציא לאור, בסוף המאה שעב' רה, בסאן-פרנציסקו, נקרא דה היברו («העברי») ובמאמר-המערכת הראשון שלו הבטיח העורך ג'קובי לקרוא כי «אביע את דיעותיי באנגלית פשוטה, בלי להשוויץ בדיעותיי בעברית, לטיי-נית, יוונית, קופטית, אשורית וערבית...»

צבי שפירא, ירושלים

קרקע ללא אחיזה

על ידיעה לא-ניכונה («השקל ואתה», העולם הזה 9.12.87).

האמור בדיעה, שאול לווינשטיין עושה מיליונים הינו משולל כל יסוד וחסי-אחיזה במציאות, שכן מר לוטן, וכן חברת משולם לווינשטיין, לא רכשו מעולם קרקע בטסיין-אילנד או בכל מקום אחר בארצות-הברית